

(16,31)

Evangelium Pravdy.

Je radostí těm, co postupně dostávají onu milost od Otce Pravdy, aby ho poznali v moci slova, jež bylo proneseno v plérómatu a vchází do mysli jako tvář otcovské mysli. Bude mu přiřčeno jméno „Spasitel“. On je výkupným, které přichází, aby poznali Otce ve jménu tohoto evangelia. Ono je odhalení naděje, že ho naleznou, kdo se vydávají ho nalézt.

(17,5) Veškerenstvo hledá, co je pro ně připraveno – veškerenstvo totiž je v něm – onom nemyslitelném, vyvýšeném nade vše myšlení, co tvoří nepoznatelnost Otcovu, a to, co působí strach a děs je strašné. To zhoustlo jako mlha, takže nikdo nemohl vidět, kvůli tomu, že blud tápal. Ona vytvořila tuto hmotu z toho, co je v prázdnotě, nevědomě, bez vědomí toho, co [ji k tomu] opravňuje.

(17,21) To ho však nepokořilo – nestvořeného, nemyslitelného; vůči němu, jenž dává pravdivost existujícímu, je totiž nicotný strach, nahota a výtvar lži, [neboť vpravdě jsoucí] je neschopno změny, neotřesitelné a nenasytitelné samo sebou, proto pohrdá bláznovstvím a bludem.

(17,30) Je to s ním tak: Nemá svůj kořen v sobě a stalo se před Otcem [jen] mlhavou temnotou a stává se přípravou konání, zapomnění a strachu, aby tě dostihlo uprostřed a zajalo.

(17,36) Hanebnost bludu se neodhalila. Jsou... oproti otcí. Před Otcem se však odhalily. Zapomnění před Otcem neexistuje. Jestliže co vzniklo kvůli něčemu, ten, kdo ho učinil v sobě, je vědoucí; on se zjevil, aby bylo odstraněno zapomnění, aby poznali Otce, a to, k čemu došlo, totiž k zapomnění, není poznáním Otce; když bude Otec poznán, nebude již ho od té hodiny.

(18,13) Toto evangelium [je] pro ty, kdo ho hledají, a zjevilo se dokonalým z otcova slitování. Skryté mystérium, zjevil Ježíš Kristus zvěstováním těm, kteří jsou v temnotě pro své zapomnění. Zvěstoval jim, kudy jít. Cesta pak je konání spravedlnosti, v němž je vyučil.

(18,22) Kvůli tomu se blud rozhněval, pronásledoval ho a sužoval ho a obnažil. Byl pověšen na dřevo a stal se plodem poznání Otce, jež se požíváním nespotebovává, požívajícímu ho způsobuje radost z obsahu poznaného, protože ono je to, co poznává v sobě, a protože se v něm poznává.

(18,32) Neuchopitelný, nemyslitelný Otec je dokonalý. On je to, jenž stvořil vše, vše obsahuje v sobě a vše ho potřebuje. Jakkoli vládne v sobě veškerou dokonalostí veškerenstva, přesto ji veškerenstvu nesvěřil. Otec nezáviděl. Jaká závist je mezi ním a jeho údy? Neboť, jakmile se tento aión naplnil, mnoho jich přišlo ... k Otcí. On vládne dokonalostí. Oni jsou v něm, on jim dává navrátit se k němu v moudrosti. Je jediný a dokonalý, on vše stvořil a on je ten, jehož si veškerenstvo žádá.

(19,11) A tak se stává, že jsou ho někteří velice nevědomí, a on [přece] stále touží, aby ho poznali a spojili se s ním. Neboť vše, co učinil, ho potřebuje, i to nerozumné, co si není Otce vědomo. A stal se klidným a mírným vůdcem. Vcházel na místa nauky a mluvil slova jako učitel. Přišli ke mně moudří podle své vlastní mysli, aby to vyzkoumali, ale byli zahanbeni, neboť byli plni marnosti. Oni ho nenáviděli, neboť nebyli zakotveni v moudrosti.

(19,29) Potom za mnou přišli jiní – malí a maličci, ti, jejichž je poznání Otce. Posílení naučili se všemu, co je tváří Otce. Poznali a byli poznáni. Byli oslaveni a rozdávali slávu. V jejich srdci se zjevila kniha života a živých. Ta je vepsána v mysli a duch Otce ji vykládá. A už od založení veškerenstva je v nedostizitelnosti, kterou nikdo nemůže snést, ježto zůstane v tom, kdo ji přijal a zabije ho, a nemůže se nikomu zjevit. Tato kniha života byla uchována v celosti a nesestoupila doprostřed [nich]. Proto ten, jenž je slitovný [a] věrný, Ježíš, dal

spočinout unaveným, dříve než přijal onu knihu, ježto ví, že jeho dobrovolná smrt je zjevením/životem pro mnohé.

(20,15) Jako dříve než je závěť otevřena, je majetek pána domu, jenž umřel, skrytý, tak je tomu i se vším, co je skryté, neboť otec veškerenstva je neviditelný, avšak je tím, co z něho vychází, a všechny cesty z něho vycházejí. Proto také se zjevil Ježíš a oděhl se v onu knihu, byl vyzdvižen na strom, a na kříži oznámil přikázání otce. Ó rozmnožení moudrosti a velikosti, jež prýští dolů do smrti! Onen život se vysvlékl z toho, co je na něm, z cárů pomíjivosti a oblékl si onu neporušitelnost, kterou mu žádná moc nevezme, i kdyby vyšel ven na prázdné cesty strachu. Přešel skrze ty, kteří vycházejí nazí pro zapomnění, zatímco on jakožto poznání a dokonalost oznámil co je v srdci..., když... je naučil, jak přijmout nauku.

(21,3) Ti pak, kteří přijmou poučení, jsou živi a zapsáni do oné knihy živých a vyučených v moudrosti. Oni sami jsou to, kdo to byli obdarováni od Otce a byli tak zase navraceni, neboť dokonalost všeho je v Otci. Je nutno, aby veškerenstvo získalo k němu přístup. Potom ten, kdo zmoudří, obdrží, co mu patří a shromáždí to. Ten, jehož nevědomost je velká, je vyťat a velice mnoho mu schází, neboť postrádá, co by ho učinilo dokonalým, neboť dokonalost všeho je v Otci. A ježto vše musí proniknout k němu, aby každé jednotlivé dostalo, co mu patří; zapsav je jako první, připravil je na to, co je jejich, to jest ty, co vzešli z něho.

(21,27) Ti, jejichž jméno poznal první, ty zavolal nakonec, neboť takový, kdo ho poznal, je ten, jehož jméno vyslovil Otec. Ti, kteří nebyli jmenovitě posláni, jsou velice nevědomí. Jakým způsobem má dospět člověk k tomu, že uslyší, že se volá jeho jméno, když je velice nevědomý? Dokud je [jenom] nízkým tvorem a nevyvrhne ze sebe onu hanbu, nemá vlastní jméno a nemá vlastní podobu. Takže kdo dospěl k počátku poznání, je na oné straně jednooký; slyší, když je zavolán, a odpovídá. A druží se k tomu, který ho povolal, jde za ním a ví, že a jak je povolán. A jsa vědoucí, činí vůli toho, jenž ho povolal a chce [mu] činit radost a dojít odpočinku. [Ten] pozná jméno každého přicházejícího podle způsobu, jakým přichází i odkud přišel a kam půjde. Umožnil vysvobození u toho, kdo se sám osvobodil; pozdvihl a napřímil ty, kdo jsou jeho.

(22,21) Mnohé přivedl zpět z bludu, dovedl je sám kupředu k cestě, kterou sami opustili, když přijali blud pro hlubinu přivrácení se ke všem [vnějším] cestám a v tomto jejich obrácení je velký div; že totiž [jsou nyní] v Otci, neznajíce ho, [a] sami se dotkli toho, co z něj vychází¹, vždyť mohli dosáhnout svého přijetí a poznání sebe samých. Neboť kdyby totiž jeho láska vyšla ze sebe, zjevila by se [a] byli by všichni poučení spojením veškerých emanací.

(22,38) To je nauka knihy života, jež zjevila nekonečným aiónům/věkům ve svých zjevných znacích. Kdyby nebyly místo hlásek [nebyly by] ani znaky, avšak je jim možné přidat zvučnost hlasu, aby se v některých neujalo myšlení marnosti. Ale znaky/písmena jsou osvědčeny pravdou, [a] jsou-li vyslovovány těmi, kdo je sami znají a jsou zasvěceni do myšlenky, jsou to dokonalé znaky. Písmo je takové jako tvoje knihy – je dokonalé. Protože je to Písmo, jež bylo sepsáno Jednotou, Otcem bylo napsáno pro aióny/věky, aby skrze Písmo poznaly Otce.

(23,20) Když sama ona moudrost rozvažuje toto poučující slovo, jež sama vyřkla, je [tím] zjeveno samo poznání. Tato šestice², byla [pocťena] svojí korunou [vloženou] na ni, samou

1 var. překl: přiblížili se překročení sebe.

2 Celý odstavec má velmi nejasnou syntax, neodpovídající standardní koptské gramatice, proto byly výrazy v něm vyskytující se spíše volně pospojovány podle smyslu, a není jisto, které (boží) atributy tedy naplňují onu šestici. Mohlo by jít o moudrost (σοφία) poučení(σαγήνη), slávu (εἰς), obraz (μοῦ), spočinutí (ἡσυχία), lásku (ἀγάπη), a víru (πίστις). Připomínám, že původních (pre-)kabalistických atributů je rovněž šest

onou radostí, jež byla s ní spojena. Tato sláva ho pozdvihla, sám tento obraz [ho] zjevil, toto spočinutí ho přijalo, ona láska mu přidala tělo, tato víra sama se ho zmocnila; tak, jak [je] otcovo slovo, jež prochází skrze veškerenstvo do zmatku jejich srdce. A podoba tváře [z] jeho vůle/lásky uchovala všechno, co vyvolil. A jakkoli nepřijímá tvářnost veškerenstva, vyvolilo [si] je a navrátilo je zpět k Otcovi, zpět k rozpomenutí se/k matce [, k]Ježíši oné/mé nekonečné sladkosti.

(24,10) Otec zjevil své nitro - jeho nitrem je svatý duch - tím, že sám zjevil, co je skryté. Co je skryté, je jeho syn, [a to] aby z onoho nitra (milosrdenství) samy věky/aióny poznaly Otce a přestaly se utápět [v proměně a zmaru], tázající se po Otcovi, a naleznuvše spočinutí na výšině v něm, poznavše, že on je spočinutí, který zaplniv nedostatečnost a nouzi odstranil [vnější] podobu/oděv - oděv pak je svět - to, v čemž sloužil, místo, kde jsou spory na spory, je nutné a nedokonalé. Avšak místo [, kde je] sjednocení[,] je dokonalé. Ovšem došlo k tomu, k té nedostatečnosti, že nepoznávali Otce; jakmile však poznají Otce, nebude nedostatečnosti, Podobně jako u nevědomosti jednoho [jednotlivce]: když pozná, bude tím nevědomost sama odstraněna. [A] jako u temnoty, jež mizí, když se zjeví světlo. [Ale] ne tak jako mizí nedostatek - že místo dokonalosti se zjevuje okamžitě [opět jakýsi jiný] oděv, ale že je odstraněn skrze spojení s jednotou. Teď, v době, kdy Jednota naplní [své] cesty, jejich dílo leží v troskách. Díky jednotě jednotlivé získává svébytnost. Díky poznání se očisťuje od své vnější pozemskosti [a směruje] k jednotě, jež do sebe pozře hmotu jako oheň a temnota [bude pohlcena] světlem, smrt životem.

(25,20) I když se tyto věci nestaly jednomu každému z nás, musíme o všem přemýšlet, aby se [tak] posvětil onen dům a spočinul v jednotě, jako u oněch, kteří se odstěhují z jejich místa, majíce nádoby [uschované] na nedobré místo a ty bývají rozbity; a nebude šťasten, kdo byl v domě. Ale raduje se, že totiž místo nádob, které jsou špatné, byly učiněny plnými ty, které jsou dokonalé. Protože takový je soud, který přichází z nebe a je pro všechny skrytý; je taseným dvousečným mečem, jenž bije i dozadu. Když se zjevilo uprostřed slovo v srdci/mysli těch, kdo ho praví - a nejen jako hlas, ale stalo se tělem, tu nastalo veliké pobouření v oněch nádobách, neboť některé zůstaly prázdné, v jiných zůstala jejich plnost, takže v některých zůstala pěna, některé byly vyprázdňené, některé zůstaly čisté, v některých jiných zůstala drť. Všechny cesty se proměnily a porušily, že nemají podobu ani trvalost, když se vybarvil blud do své podoby, nevěda co to je: jsa rozdvojen, zmučen, svázán, žalostící, odklizen, že neví nic. Potom se k němu přiblížilo poznání [a] to je jeho konec i všech jeho emanací. Blud je prázdný a nic v něm není.

(26,27) Pravda se zjevila zde a všechny její emanace to poznaly a pozdravily Otce. Emanace nemá schopnost stát se dokonalou. Když se [emanace] spojují s Otcem, [je to] pro lásku k pravdě, neboť pravda je ústy Otce. [Jeho] jazyk je Duch svatý. Co se spojuje s pravdou, spojuje se samo s ústy Otce skrze jazyk, přijímaje svatého Ducha, jenž je zjevením Otce, i odhalením toho, co je za aióny.

(27,8) Zjevil, co je skryté a Sám to vyložil. Kdo je ten, jenž přijímá, ne-li Otec? Všechny cesty jsou v sobě odevzdáním. Kdo poznali, že vzešli z něho jako synové, kdo jsou v dokonalém člověku; ti poznali, že ještě nepřijali podobu, ani ještě nepřijali jméno, i když je jednotlivě rodí Otec. Tehdy přijavše popud k samotnému poznání, i když je v nich, neznají ho. Dokonalost zná všechny cesty, které jsou v ní, kdyby chtěla, dá podobu tomu, co chce odhalit, a dá tomu jméno, a když tomu dá jméno, způsobí, aby to bylo. [Avšak] ještě dříve než se tak stane, je to svého tvůrce neznalé.

(27,35) Řekl jsem tedy, že to vůbec není, než se to stane. Ale je to v tom, kdo bude chtít, aby to učinil jsoucím, kdyby chtěl, jako zná čas, který přichází každou hodinu, dříve než se objeví. Ale [samotný] plod neví nic, než se to zjeví a nečiní nic. Podobně všechny cesty, jež jsou

samy v Otcí, jsou mimo to, co existuje. Kdo je ustavuje z neexistence, je On, takže kdo nemá kořen, nemá {nic}. Ale když si myslím, že jsem, buď sám zaniknu, protože co vůbec nebylo, ani nebude. Jak tedy mám o tom smýšlet? Že jsem jako stín v noční představě před příchodem světla: Když světlo zasvítlí na strach, chápající pochopí, že [strach] není ničím.

(28,32) Takto byli neznalí Otce, kterého neviděli/nebylo vidět, poněvadž byli se strachu, zmatení, nepevní, v pochybnosti a rozdvojení. Bylo mnoho marnosti, která konala různé věci skrze ně. Zůstali v nepoučitelnosti, prázdní, a tak zůstali ve svém odvrácení a zůstávají ve znepokojujících snech, na místě, k němuž se utekli. Byli bezmocní jít a kohokoli následovat, a jsou neschopni rozdávat rány byli poraženi. Spadli s výšin a jsou (s)taženi dolů vzduchem, protože opravdu nemají křídla. Nebyla příležitost, aby je kdokoli zabil, ani je nikdo nepronásledoval, neboť se zabíjeli sami mezi sebou, takže se poskvřili svou [vlastní] krví. V čase/u příležitosti, kdy povstanou všichni ti, kteří mohou, nikdo neuvidí ty, kdo měli v sobě zmatenost, protože nejsou nic. Existují [jen] svým způsobem. [A] ten způsob je těch, kteří odvrhli nevědomost jako svůj sen a nepočítají nicotu za nic, než za nic, a nepočítají různé její věci, než za stvořené věci, a odvrhují způsoby nočních snů. A poznání Otce si váží jako světla. Takto jeden každý upadl do sna, když byl nevědomý. Sám ten způsob je, napřimit se, jako když procítáme. Pro člověka je dobré vrátit se a procitnout a vpravdě blažený je ten, který má otevřené oči pro slepé.

(30,16) Sám duch mu běžel v patách a spěchal ho probudit, vztáhnuv svou ruku vůči tomu, jenž ležel dole, aby pevně [stanul] na svých nohou, aby dříve než procitne, byl Otcem poučen. Samo zjevení jeho Syna mu ukázalo, jaká je pravda. A když ho uzkřeli a uslyšeli, dal jim skrze sebe sama okusit nebe. Dal jim pocítit a dotknout se jejich milovaného Syna.

(30,32) Když se zjevil a poučil je o nepostižitelném Otcí, a vdechl jim, co je v mysli, čině svou vůli, a oni mnozí přijali světlo a obrátili se k němu, neboť byli dříve cizí a neviděli jeho podobu a nepoznali ho – to je hmota – neboť přišel skrze tělesnou podobu a nic nezabránilo jeho příchodu, neboť neporušitelnost je nedotknutelná. Je ta, co neříká nic nového, od té doby, co vyřkla, co je v srdci/mysli Otce a vynesla neomylný výrok.

(31,15) Když světlo promluvilo svými ústy, a samo vydalo hlas, který zrodil život, dalo jim mysl a moudrost, slitovnost a spásu, i ducha síly z nekonečnosti Otcovy. Je sladké, když se učiní konec oněm trestům a mrskání, neboť ony to jsou, jejichž omyl je v některých, kteří potřebují slitování, [a vede je] k bloudění v okovech. Avšak on je mocí zničil a usvědčil, [vždyť] on je v moudrosti. A stal se cestou pro ty, které svedli, a poučením těm, kteří byli bláhoví, objevem pro ty, kteří hledali, silou pro ty, kdo se třásli, neposkvřeností poskvřněným.

(31,36) Protože je pastýř, jenž opustil oněch devadesát devět ovcí, které se neztratily, [a] vydal se hledat tu, která zabloudila, zaradoval se, když ji našel, protože těch devadesát devět je čistých a jsou drženy po levici; když však bude nalezena ta jedinečná přesouvají se všechny na pravici po způsobu jedné zabitě/vyloučené – neboť to vytváří pravici úplnou, když je přivedeno to, co chybělo a je získáno skrze úctu vůči levici a [ta s]plyne s pravicí, a počítá se jako sto. Znamením v nich je hlas jejich Otce. I o sobotě se namáhal pro ovcí, jež padla do jámy. Oživil ovcí tím, že ji vysvobodil z jámy, abyste poznali v srdci, [že] jste děti poznání. [A] co je tato sobota, že se v ní vůbec nesluší zahálet? [Je to,] abyste se neodříkali onoho dne, jenž je shůry, v němž není noci pro světlo, jež nezapadá, protože je dokonalé.

(32,31) Rci tedy ze srdce, že jste onen dokonalý den a světlo, jež se neumenšuje [a] spočívá ve vás. Rci pravdu těm, kdo ji hledají, a moudrost těm, kdo zhřešili ve svém bludu. Posilni nohy těch, kdo klopýtli, vztáhněte vaši ruku k těm, kdo jsou slabí, nasyt'te hladové a ztroskotaným dejte odpočinek. Pozdvihněte ty, kteří chtějí povstat, vzbud'te ty, kdo spí. Vy totiž jste porozumění napřažené [k nim jako ruka]. Kdyby důvěra působila takto, velice by se

posílila. Rozmlouvejte vzájemně mezi sebou, nerozptylujte se s jinými, co jsou ti, kteří budou posláni pryč³. Svou dělohu [také] opouštíme. Nezachraňujte ty, kteří jsou pohlceni. Neulpívejte. Nedejte se nahlodat, abyste vykvetli [a hned květ] setřásli. Nestávejte se domem a místem d'ábla, abyste vykvetli a zůstali bez plodu. Neutvrzujte své překážky! Přišel konec, neboť je [tu] odchod. Neboť není nikdo nespravedlivý, aby utrpěl násilí spíše než spravedlivý, protože on jen znám [tím, že] činí své věci, neboť je nespravedlivý; tak také spravedlivý činí své věci u jiných, Vy tedy [máte] činit vůli Otce, neboť vy jste z něj.

(33,34) Otec totiž je sladký a [co je] v samé této vůli je dobrota. Poznal, co je vaše, abyste v tom spočinuli. Neboť pomocí těchto plodů se získává poznání toho, co je vaše, že jste synové Otce. Oni jsou ti, jejichž vůně [proniká] mimo ně v lásce jeho tváře, neboť otec miluje svou vůni a zjevuje ji na každém místě. A když se směšuje se hmotou, svěřuje svou vůni světlu a v jeho spočinutí [činí tak], aby pozvedl každou podobu [a] každý hlas. Vždyť není možné uchopit vůni; vůně [je] duch, který mají vonné věci a ten se táhne za nimi a pohřžuje se tak vzhůru do vůně otce; a on ji dovede přístavu a přijímá vnitřně na místo, z něž vyšla, z oné prvotní vůně, která stanoví jednotu mezi duševním tvorstvem, [a] je jako vychladlá voda, která teče zemí, ležící a nemyslicí, takže kdo ji vidí [myslí], že je zemí a poté opět zaniká. [Ale] když se na ni dýchne, zahřeje se. Ty vůně vychladly kvůli rozdělení. Proto přišla víra, odstranila rozdělení a přinesla horoucí plnost lásky, aby se chlad nevracel, ale vytvářela jednotu [v] dokonalé myslí.

(34,35) To je slovo ogdoády⁴ nalezení plnosti pro ty, kteří ji očekávají, oné spásy, jež přichází z výsosti, již očekává jejich naděje, již mne očekávají v mysli/srdci ti, jejichž podoba je světlo uvnitř beze stínu. Kdyby nyní přišla plnost, jež nemůže mít omezení hmoty kvůli neomezenosti Otce, která nepřichází, aby tolerovala nedostatečnosti - i když nikdo nedokáže říci, že onen nepomíjivý [aión] přijde [právě] tak – může přijít otcovská hloub⁵. A nebylo by v ní myšlení marnosti⁶. To je ženská věc. Je to věc lehčí nežli hledání toho, kdo přichází pro toho, koho přivede nazpět. Navracení se totiž nazývá pokáním.

(35,25) Proto neporušitelnost vydechla [svou vůni]. Následoval ji, kdo zhřešil, aby spočinul. Odpuštění totiž je to, co [vždy] zbývá [a směřuje] ke světlu v bídě nedostatečnosti, slovo plnosti. Lékař chodí na místo, kde je nemoc, neboť je to jeho vůle v něm. Co je nedostatečné, to nemůže skrýt, protože [všichni] mají v sobě svoji nedostatečnost jako plnost, jež nepůsobí nedostatek. Doplní ji ten, jenž se vydal sám na doplnění nedostatku, aby totiž další dar [byl], co řekl. Neboť tehdy, když měl nedostatek, neměl proto [ani] milost/dar. Proto umenšením bylo to, co je na místě, kde není milosti/daru. Jakmile přijali, co zmenšuje nedostatek, zjevil, co je jejich plnost, jež je nalezením světla pravdy, jež mu vzejde, neboť je nezměnitelné.

(36,14) Proto se o Kristu říká, že je uprostřed nich, aby ti, co byli otřeseni, byli navraceni a byli pomazáni oním pomazáním. Ono pomazání je slitování Otce, jímž se nad nimi slituje. Ti však, které pomazal, jsou ti, které přivedl k dokonalosti. Plné nádoby, jsou ty, které se pomazávají. Ale když bude zmařeno jedno pomazání, vyprazdňuje se, protože to, co ho pomazalo, udělalo chybu. Příležitost totiž přijde tentokrát sama a dech mu vdechne sílu, kterou má v sobě, ale mezitím se od toho, jenž je bez vady, neodnímá jeho čistota, ani se nic nevyprazdňuje, ale co mu schází, to dokonalý Otec nedoplní. On je dobrý, zná své vlastní símě, protože on je tím, kdo je zplodil v ráji a sám je rájem – místem spočinutí.

3 Možná názvuk na Mt 25. Zajímavé, že se zde evidentně mluví o jakémsi společenství.

4 Slovo ŠMNÚFE jsem nenalezl v žádném slovníku; předpokládám tedy jeho odvozenost od ŠMÚN - osm.

5 BATHOS , hlubina, nebo propast je v podstatě synonymem prapůvodu, čili Otce, EIÓT; proto překládám takto.

6 PLANÉ častěji překládám jako omyl nebo blud; vždy ale jde o zdánlivou, byť duchovní skutečnost.

(37,1) To je dokonalost v mysli Otce. To jsou odpovědi na slova jeho rozvažování. Jeden každý z výroků je sám z jeho vůle, každý je součástí zjevení jeho Slova, jež se dosud skrývá v hloubi jeho mysli. Slovo (LOGOS), jež počalo povstávat, se zjevilo společně s duchem, jež praví Slovo, sjednocen v tiché lásce. A byl nazván Myslí, neboť byli [oba] v ní, když došlo ke zjevení. A stalo se to, aby v příhodné chvíli počala vycházet najevo vůle toho, kdo tak chtěl, to je vůle, v níž spočívá sám Otec a v níž má zalíbení, a nic se nestalo bez něho a bez Otcovy vůle a ta je nezdočná. Jeho vůle je jeho otiskem a nikdo ji nepoznává ani ji není [schopen] zaznamenat, aby se ho/jí⁷ zmocnil. Když projeví svou vůli, to, co chce, je – i kdyby to neviděl zrakem nikdo kromě Boha, Vůle [a] Otce – proto zná prvopočátek i konec všeho. Na konci se totiž vše proplete dohromady. Na konci totiž je poučení o tom, co je skryté. A to je Otec, z něhož vyšel počátek a do něhož se vše vrátí – to, co vyšlo z něho. A zjevila se sláva a radost jeho jména.

(38,7) Jménem Otce je totiž Syn. On je první, kdo pojmenoval, co vzešlo. Jsa sám, porodil Otec Syna a dal mu jeho jméno, které mu náleželo a má [v moci] všechno ostatní, co vzniklo po něm. Má jméno, má syna a je možno ho vidět. Jméno je ovšem neviditelné, neboť je samo mystériem neviditelnosti, jež přichází k uším, jež jsou jím zcela naplněny. Ačkoli jméno Otce se neříká, je zjeveno v Synu.

(38,25) Ono jméno je veliké. Kdo mu totiž může dát jméno, ono velké jméno, kromě toho, jehož je to vlastní jméno? A synové jména jsou ti, na nichž spočinulo jméno Otce, a oni zase spočinuli v jeho jméně. A protože Otec je samojsoucí, je jediný tím, jež se zrodil jako jméno, předtím než zřídil a vyslal do světa⁸, aby jméno Otce, jež je Pánem, bylo nad jejich hlavou. Toto jméno je vpravdě upevněno a vládne jím v dokonalé moci, neboť ono jméno není vně, ale samo čtení a uctívání jména je [toto] jeho jméno a je neviditelné. Sám se pojmenoval, protože jediný sám sebe vidí a může se tedy pojmenovat, protože kdo není, nemá jméno a jaké mu bude dáno jméno? [Vždyť] není. On je ten, jež je. A existuje i pod jiným jménem a jen on sám ho zná. A to jméno, jímž se sám pojmenovává, je Otec. Syn je tudíž jeho jméno, jež není skryté v něm samém, ale kdyby Syn byl, pojmenoval by se sám jako Otec, neboť je jménem Otcovým. Syn je oním nitrem, kde tedy nalezne jméno, než u Otce?

(39,30) Ale určitě někdo řekne před svým přítelem: Kdo dá jméno tomu, kdo byl před ním, [takové] jako jiné běžné jméno, jež se dává? Jako [by] potomstvo nedostávalo nejdříve jméno od toho, kdo je předtím zrodil. Jak se nám sluší hledět na onu věc? Co totiž je jméno? Je to [totiž jen] jméno a není to pravé jméno od otce, protože on je ten, jež je pán jména, a ten nezískává jméno půjčkou jako ostatní, podle podoby jednoho každého, kteří budou utvořeni v něm. On je pán jména a není žádný jiný, kdo mu ho dává, ale on sám je ten, jež ho dává. Byl nepojmenovatelný, až do chvíle, kdy sám Dokonalý o něm promluvil; on je ten, jež má moc říci jeho jméno a patřit ho.

(40,23) Když totiž <...>⁹, jež je v něm, protože jeho vytoužené jméno je „jeho syn“, a ono jméno mu dal ten, jež vzešel z hlubiny. Promluvil k těm, kdo jsou skryti, věda, že Otec sám je odlišný od toho, co je zlé. Právě proto (ho?) vydal/zplodil, aby promluvil o místě a svém příbytku, odkud vyšel a oslavil pléróma, rozmnožil velikost svého jména a otcovy sladkosti a o jednom každém z míst, odkud vyšel. Bude s oslavováním hovořit o tom, jež ustanovil

7 Vzhledem k tomu, že „otec“ i „vůle“ jsou v koptštině stejného (mužského) rodu, lze jen obtížně a víceméně dohadem podle smyslu určit, k čemu se vztahují v textu hojná zájmena.

8 Koptské **TCENO** je napořád ekvivalentem řeckého κοσμειν a tudíž jen obtížně do češtiny ve své komplexní víceznačnosti přeložitelné.

9 Nesrozumitelné sloveso s nadbytečně opakovanými písmeny, možná záměrně znečitelné.

svůj vlastní řád. Pospíší si navrátit to¹⁰ znovu do pořádku a vzít z onoho místa, místa, v němž byl ustanoven a snést nebesa z onoho místa a přijmout nasycení a růst. A jeho místo, odkud sám je, je pléroma.

(41,15) Všechny emanace jsou od Otce a jsou pléromatem. A kořen všech jeho emanací spočívá v jeho zalíbení¹¹ z toho [a] dal jim všem jejich hranice a zjevují se postupně, aby [to bylo] skrze jejich vlastní mysl... Místo, kam vysílají své myšlenky, je místo, v němž [je] jejich základ, jenž je nese vzhůru do nebeských výšin k Otci. Mají svou hlavu, jež je jejich spočinutím a jež je pojímá uvnitř, jsouc blízko, uvnitř nich, jako by[chom] řekli: ony samy byly dovedeny před jeho tvář skrze nezjevné/neviditelné políbení. Neboť nevyšly samy nebe ani neumenšily slávu Otce ani o něm nesmýšlely jako o malém; [a] ani on [jim] nepohrdá a nehněvá se, ale je nekonečný a neotřesitelný, je sladký, zná každou cestu, dříve než se otevře, a nepotřeboval [nikoho] k poučení sama sebe.

(42,12) Takto je to s těmi, kteří je mají [něco] shůry prostřednictvím nezměrné velikosti, jež se vztahuje k onomu samému Jednomu a je dokonalá, ta, která má vidění. A [ti] nemohou [sestoupit] dolů do podsvětí a nemají v sobě pomíjivost ani ston ani nic uvnitř smrtelného, ale spočívají v spočinutí, a nežnou a nejsou zapleteni do hledání pravdy, ale oni sami jsou pravda. A Otec je v nich a oni v Otci, jsouce dokonalí, nezničitelní v onom dobrém, moji spravedliví, nepostrádají nic v ničem, ale měkce spočívajíce v duchu budou naslouchat svému kořeni, jsouce [sami] pro sebe svobodni. Oni jsou ti, kdo budou hledat v sobě svůj kořen a nebudou zlehčovat svou duši. To je místo blažených - to je ono místo.

(42,40) Ostatní - zbylí ať na svém místě nepoznají, že je pro mne možné, když [již] jsem dospěl na místo spočinutí, mluvit jiné věci. Vždyť On je ten, v němž budu, a osvobodil je všechny. Otec veškerenstva dopřál bratřím mých spravedlivých, těch, kteří milují Otce bohatství řeči. Nemá vpravdě žádný nedostatek ten, kdo je v pravdě. Oni jsou ti, kdo žijí v pravém a věčném a svědčí o dokonalém světle, naplnění semenem Otce a jeho duchem; [ti] co jsou v Otci a pléromatu a jeho duch se v nich raduje a jako jeho synové vzdávají chválu tomu, kdo se v něm zrodil, protože [je] dobrý a dokonalý; A jsou hodni jeho jména, neboť on je totiž Otec a ti, po nichž touží, jsou Jeho vlastní děti.

10 Není jasné, k čemu se pospozitivní zájmeno (v ženském rodě) váže.

11 ΟΥΡΟΤΙ má celou škálu významů. Může to být „v jeho rozhorlení“, „horlivosti“ „vášni“ apod.